

Maria Berényi

În pragul noului mileniu

Berényi Mária

Új évezred küszöbén

Maria Berényi

În pragul noului mileniu

Berényi Mária

Új évezred küszöbén

Giula-Gyula, 2002

Publicație a Comunității Cercetătorilor și Creatorilor Români din Ungaria
A Magyarországi Román Kutatók és Alkotók Közösségének kiadványa

Coperta și ilustrațiile de:

Illusztrálta és a borítót tervezte:

Stella Santău

Editor responsabil

Felelős kiadó

Elena Csobai

Volum subvenționat de:

Fundația Publică ”Pentru Minoritățile Naționale și Etnice din Ungaria”

și

Ministerul Patrimoniului Culturii Naționale

A kötet

A “Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségékért” Közalapítvány

és

a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztérium

támogatásával készült

ISBN 963 202 876 7

Nu pot pleca și nu pot să rămân

Eu stau și azi la început de drum
în jurul meu doar pulbere și scrum
nu pot pleca și nu pot să rămân
cum să aleg între două direcții,
între două dorințe
sînt condamnată la neputință
cu ochii injectați de ceață
privesc nostalgic spre necunoscut

Singură

iată-mă singură
în fața acestei coli de hîrtie
caut cuvîntul virgin,
cel nerostit de nimeni
ascult mesajele
universului fără sfîrșit
camera e împovărată
de tăcerea mea
aud cum se destramă
un suflet undeva
în gol privesc
și mă pierd mereu

În jur totu-i pustiu și sălbatic

O iau înspre suflet, îl pipăi încet
De ce spre geamuri închise privesc

Mă întâmpină soarta și lacrima drumului
Nimic nu e cert, nimic nu e sigur

Încerc să-mi echilibrez pașii
În jur totu-i pustiu și sălbatic

Stau liberă ca o pasăre în cer

sînt un ciob dintr-un vas
imposibil de reconstituit
nimeni nu mă poate cunoaște
stau liberă ca o pasăre în cer
sînt încurcate liniile norocului
desenate în palmă-mi
viața îmi pare melodie funerară
o floare de toamnă pun la icoană

Monolog

Mă sperie timpul fără întâmplări și fapte
Încep discuții întortocheate despre viață și moarte

Numai grăiesc cu gura, ci numai cu sufletul
Am frică să nu se spargă amfora inimii în mii de cioburi

În liniște și singurătate miros floarea melancoliei
Aș vrea să mă văd în perspectiva veșniciei

Cam atît

cînd ceasul îmi va bate clipa sfîrșitului
voi așeza pe altarul gurii cuvinte sfinte
voi cutreiera mult printre rînduri
și voi sădi floarea de limbă dulce

Pașii mi-s mai gânditori

nici somn, nici vis, nici real
mi se duc zilele, anii
pașii mi-s mai gânditori
merg spre Castelul Amintirii
îmi duc tinerețea defunctă pe umeri
mă caut în ochii copiilor
cuvinte natale
mă cheamă-n șoaptă
stau la marginea drumului
părăsită sau părăsindu-i pe alții

* * *

Împovărată de gânduri, de ani,
de-atîta dor după mamă
îmi pare drumul mohorît și lung
remușcarea-mi risipește
sufletul pustiu
antenele din mine au împietrit
lacrimi mari mă prind de gît
inima-mi e năpădită de tristețe
inele de tăcere îmi cad pe gură
pînă la gît stau îngropată-n amintire

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii

Calc încet peste frunza căzută
Lumea e tot mai tristă și grăbită

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii
Cîtă lumină și cît întuneric

Oglinda îmi arată un chip ce nu-i al meu
Și toamna ruginie se strecoară mereu

Drum prea puțin umblat

Gînduri și stele deopotrivă cad
Umblu pe un drum prea puțin umblat

Flori de gheață pe urma pașilor mei
Nu știu prin cîte viziuni o să trec

Pașii grei din liniște se rup
Obosită murmurul timpului ascult

Nostalgia fericirii

din ceai ies aburi grei, de mentă
prizonieră în brazda ideilor,
stau și aștept căderea ploii
mă joc cu amintirile ce-mi scaldă ochii
adun în mine zi, clipă, secundă
nostalgia fericirii îmi umple inima

Rătăcire

Din frageda tinerețe
plecasem să aflu un adevăr
dar nici pînă acum nu l-am găsit
rătăcesc în pustiul acesta
fără drumuri
constat că uneori ajung prea tîrziu
alteori prea de vreme
nepăsători privim spre
rău și bine

Adevăr căutat

Plecasem să aflu un adevăr
pînă acum nu l-am găsit
Minciuna urcă sportiv,
fără frică
în mansarda vieții
noastre cotidiene
cuvinte și tăceri corupte
t r o n e a z ă
cu mare pasiune

Mă repet...

Mă repet cum
se repetă frunzele
Cum se repetă și
iarba și anotimpurile
Se repetă și
totuși sînt altele
Mă repet și
totuși sînt alta

Castel al absolutului

Flămîndă de orizonturi pădurețe
aș vrea să plec undeva
aș vrea să plec pe un drum
unde nu a ajuns nimeni
aș vrea să plec spre-o
insulă pustie
să construiesc
un castel al absolutului
să inventez o lume departe

Rătăcesc printre cuvinte

De un singur vers am nevoie
și el refuză să se nască
îl aștept noapte de noapte
Nimic, nimic, nimic
Rătăcesc printre cuvinte
printre atâtea cuvinte
căutînd poemul
care să-mi arate drumul
Mă chinuie hîrtia albă și amară
mi-e sufletul o tulbure oglindă
ce-ncearcă tremurînd să mă cuprindă

Cunună de tristețe

Stau în mijlocul anilor mei
Crăpătura vieții crește firesc

Amurgul îmi atinge călcâiul
Geme în mine dezechilibrul

Împletesc cununa de tristețe
Cuvântul mă ia cu el și mă rostește

În ritm egal peregrinez prin timp
Sub bolta nopții cu sclipiri de argint

La patruzeci de ani

La patruzeci de ani
sînt o poetă perfect anonimă
n-am făcut mai nimic
pentru nemurire
m-am risipit în
biblioteci și arhive
viața mea e prinsă
între două coperti
timpul pierdut îmi
atîrnă ca un bolovan
de gît
eu n-am primit nimic
de la lume
dar nici eu nu i-am dat
lumii nimic

Aleea Tristeții

De cuvinte mai m-am depărtat
nu mai aflu-n ele bucurie
Stau împietrită purtată doar de vise
Mă plimb pe Aleea Tristeții
soarta-mi antrenează ironicul surîs
Mă schimbă timpul cum
ne schimbă pe toți

Drum pustiu

Pe valurile vieții
printre furtuni
pe drum pustiu
cărîndu-mi disperarea
sătulă de toate
zădărniciile și amăgirile
am tras casei
sufletului meu
toate obloanele
am blocat și intrările și,
mai ales ieșirile

Arborii vorbesc în urma mea

Nisip alb, nisip întins
Mi-am pierdut urmele
Caut unde-am fost – și plec,
Și pe lângă mine trec
Harta-mi duce pașii spre tăceri...
Pe valea stelelor trec tăcută
Și arborii vorbesc în urma mea

Am obosit

Am fost de serviciu
în acest deceniu
M-am luptat cu toate
morile de vînt
M-am măcinat în toate
morile din lume
Am obosit și fug de toate
Nu mai poate nimeni
să dea în mine
Eu am ajuns pînă-n
ținutul de unde
nu se mai crede
și nu se mai speră
Ne mai rămîne doar
scheletul cuvintelor materne

Lipsă de identitate

Cît am mai alergat între mine și mine
Cît m-am zbatut între cer și pămînt
Eu n-am voie să spun că nu știu,
Și n-am voie să spun că nu pot
Trag căruța mizeriei noastre naționale
În lumea aceasta lipsită de identitate

Luptă inegală

Am făcut tot
ce mi-a fost în putere
am ostenit, sînt clipe
cînd nu vreau să înving
am vorbit pînă
mi s-a ros limba de dinți
voi trăi în continuare
cu nemulțumirea și
deznădejtile mele
cu tot ceea ce mă
împiedică să fiu eu însămi

Cuvintele să nu le risipim în zadar

Să nu ne fie teamă de tăcere

Cuvintele să nu le risipim în zadar

Strigătul intră în noi ca un coșmar

Vorbele se lasă greu convinse

În limba singurătății se pun întrebări

Gîndul cercetează prin suflet cu indiferență

Privirea-i groaznic despuiată în oglindă

Delirul domnește în viața plină de păcat și disperări

Rătăciți ne apropiem

Cînd avem vrere, nu avem curaj
și cînd avem curaj, e prea tîrziu
chiar de sîntem aproape
totuși sîntem departe
ne ridicăm privirile unii spre alții
rătăciți ne apropiem și ne îndepărtăm

Trecem orbi pe lângă semeni

Nu mai avem timp, ne prelingem
grăbiți și trecem orbi pe lângă semeni
alergăm, alergăm narcotizați de iluzii
o grabă ne-nțeleasă ne arde tălpile
nimeni nu mai știe încotro se duce
pleci pe stradă
și nu știi care e nebunul
în mica cârciumă clienții ruginesc
la fiecare colț de stradă
ne întâmpină desenele obscene
cu toții sîntem prizonierii
vieții cotidiene

E atît de tîrziu între noi

Poate a venit vremea să ne privim în ochi
să practicăm întîlnirea privirilor
mulți stăm la fereastră
și luna clară o privim,
sîntem departe și înstrăinați
și încercăm să ne regăsim
rîdem și plîngem,
rostim cuvinte mînioase
și căutăm un mod
de a fi altfel
dar, să nu ne învinuim reciproc
e-atît de tîrziu între noi
nu-i nimeni să sufle în luminare

Sentiment

Avem numai o viață
Să ne-o trăim curăț
A inimii aripă
S-o deschidem fără teamă
Chiar și atunci
Când ne chinuiește conștiința
Să lăsăm liber un loc cât de mic
Pentr-un salut prietenos

Sisif

Sisif îndrăgostit de piatra lui
construiește un drum al absolutului
cu ochi noi privește trecutul
urmărește leagănul apei
soarta-i antrenează ironicul surîs
nime-n lume nu-i găsește rana
nu știe să-și plîngă jalnicul destin
în fața oglinzii execută
mișcările de bun rămas

Eclipsă

Eclipsa de soare, cînd a-nserat la amiază
Topise din oameni miezul nădejdi
Poate-i semn c-a început sfîrșitul lumii
Lumina verzuie umedă s-a scurs pe jos
Domina frica galactică
Tremurul clipelor domnea în văzduh
Vorbele de taină trebuiau spuse în șoaptă
Cerule brusc s-a întunecat peste urbea cenușie
Era o înserare de iad
Soarele în ceață plecase
Totul se părea un carnaval cosmic

Supermarket al cuvintelor

În uriașul supermarket
al cuvintelor mă uit împrejur
pe un raft găsesc
mașini de fabricat iluzii
pe perete un motto, destul
de simpatic: “Nu farda și
și nu îndulci cuvintele”
corbul lui Poe în
glas tare îmi spune
că-mi știe adresa
într-o ramă textul
din poezie lîncezește
spațiul e demonic
de aceea în el mulți
se rătăcesc
cuvintele mă urmăresc,
vorbesc singure, vorbesc între ele

Expoziție suprarealistă

La expoziția suprarealistă
de la Paris
se vindeau sîni
din gumă fragedă
și suplă
Era tot mai
vară prin picturi
de Gauguin
Era soare
în lumina orbului
De pe pînze
curgeau priviri
moarte, tăceri,
sfișieri
Peste visele vechi
se așterneau alte vise
Stelele se pregăteau
de culcare
Somnul era
bîntuit de coșmare
Sub poduri se
vindeau ultimele
speranțe

Privirea-i cochetă

ochi surîzători și enigmatici
privirea-i cochetă
dorița pălmuită
a fructului oprit
ca o zeiță tronește
în bordeiele de gheață
cu vorbe dulci în gură
se face amor
în dosul perdelei
conturul trupului frumos
pe buze mierea soarelui
se strânge și-nmugurește sărutul
în magici ochi
răsare fericirea extatică

Vântul fluieră-n pustiu

lămpile de stradă cu miile veghează
oraşul doarme ud în umezeala grea
un alcoolic trece piaţa tristă
în staţia de metrou, la chioşcuri
se vînd videocasete, porno-foto
femei nocturne se aţin
la colţ de stradă
o curtezeancă se fardează în vitrină
noaptea e plină de orgii
se prelinge ironia
cotidiană a supravieţuirii
amare, prin noapte,
vântul fluieră-n pustiu

Plictisiți ne uităm în gol

Se lasă un val de oboseală
peste această lume programată
Cu toții sîntem prizonierii
vieții cotidiene
Plictisiți ne uităm în gol
Psihiatrul spune
că ne tremură mîna
Și totuși noi scriem
operele noastre minore
Absurdul aleargă liber

Uimire

turnuri de soare și frunza în delir
pentru liniști cuvintele se vînd

se veștejește nevralgic mușchiul sufletului
vremea zace anonimă la marginea deșertului

vîntul desparte în singurătăți unice suflet și piatră
se deschide poarta minții cînd visul se destramă

noaptea se rupe în milioane de cioburi
în întuneric gheața își sculptează diamantul

Vîrtej

nimeni nu mai știe încotro se duce
casa e pustie și strada e-n delir
sub tălpi se desenează universul
peste tot sînt ziduri și capcane
în creier încolțește iarba iluziilor
memoria își leapădă placentă
tramvaiul poartă întîrziată veacului
limbile ruginite cer o clipă de răgaz

11 septembrie 2001

E haos deplin.

Apa e cer, iar cerul e apă
Ce-i vii, rugându-i pe morți
să iasă din groapă
Începe judecata din urmă

Tăcere deplină

Groaza este stăpînă peste omenire

Se respiră printr-o singură gură

Acum e momentul suprem. Se va vedea

Cine se duce de tot și...cine rămîne.

Geamătul Lumii se strînge sub stînci

Disperare de secol

Impas general, criză,
criză de ideal,
de lume, de viață
Disperare de secol,
de vîrstă, de ani,
de ore, de secunde
Morți neplînși în
ochi se oglindesc
zdrențe de cer
în ierburi putrezesc

Nimic nu e cert

O ușă se deschide
și zece se închid
nimic nu e sigur
nimic nu e cert
inima tocește-un piept
pe buze stau cuvinte mute
în somn imagini biciuite
secolul aproape-n agonie...
lacrimi fierbinți se nasc
sub pleoape-nchise
ucide mâna, plînge gândul,
se înfrîntă tot pămîntul

Căutare

În această realitate bolnavă
ne îngînăm reciproc
stăm de vorbă despărțiți
de propriile voci
ne uităm la drumul din spate
și nu știm cine eram
cum nu știm cine sîntem
ne căutăm acum la sfîrșit de veac

Donatori de sânge

Să fim donatori de sânge
secolului nostru agonic
avem datoria să ducem
mai departe mesajul
strămoșilor noștri
care vin să-și trăiască
mai departe în noi
viața netrăită

În așteptarea secolului XXI

În așteptarea secolului XXI
stau și mă gândesc în liniște
la cele ce am făcut
colind prin viață culegând
frunze îngălbenite
aud sunetele puternice ale realității
izbind visele mele fragile
privesc spre viitor cu groază
privesc cu jale spre trecut
un suflet caut, cunoscut

Vîrstă rotundă

Ai zece ani,
copilul meu cel drag,
e prima vîrstă-n
calendar rotundă
te-așteaptă
depărtările fugare
vei traversa
întinsurile toate
vei bea din ape
limpezi de izvor
îți doresc
să bei continuu
al vieții
parfumat nectar

Ziua de naștere

În ziua când m-am născut
era primăvara în toi
liliacul înflorește
îngerii cântau la flaut
umbla poezia în degete
părea fericită
în lichidul plînsului
îmbobocea mugurii
floarei de speranță

Galaxii călătoare

În palatul
Speranței
sentimentele
au orizont
Iar gândurile
sînt galaxii
călătoare
Trec pe sub
cerul acoperit
de soare

Noapte senină

Noaptea a fost cald și senin
Toate stelele ciocneau pahare de vin
Și-mi dădeau să gust puțin și mie
Am comandat pentru
Toți cei prezenți veselie

Poala primăverii

Culc fruntea-n poala primăverii
pacea nopții blînd coboară
îchid ochii – și ascult
coardele dulci de liniște
stelele se pregătesc de culcare
oceane verzi de frunze
acoperă cerul
ape subțiri spală
pleoapa visului

Rîuri de vară lină

Soarele răsare,
îl văd strălucind
Sub sărutul lui
florile se-aprind
Rîdeți flori, învăpăiate
de al soarelui sărut
Rîdeți fără nici o grijă,
vara este la-nceput
Pe blîndele scări de fildeș
urcă ușor lumina
Rîuri de vară lină
îmi spală retina

Toamnă

e septembrie cu frunză amară și rece
pe buze săruturi mincinoase și triste

soarele-i pierdut în ceață
tresare sub rouă firul de iarbă

natura-n somn adânc se pierde
în rugină se topește foaia verde

Toamnă lichidă

Toamna plînge-n ploaie
Semafoarele dorm și visează
Pîlpîie-n ochi fluturi de noapte
Pe iarbă o lacrimă transfigurată

Copaci în doliu așteaptă iarna
Orașul e mai cenușiu ca oricînd
Pe cer nori creți cutreieră lumea
În abur lăptos frunze gonite de vînt

Sosește toamna cu disperări de galben

Ceața urcă-n fuioare la cer
aerul e rece, vântul bate-ntruna
sosește toamna cu disperări de galben
valuri de frunze migrează
cocorii pleacă, îi cheamă depărtarea
ruginează ierburile pe mal
ploaia ară pământul
își plînge anotimpul
dantura ruinated în
carnea senină a
ultimelor fructe
se lasă o rază leșinată
pe geam
miroase a brad
din coroane de mort

Nocturnă

Cuvinte provocate, sunete cojite
Se strecoară mereu toamna rujinie

Suspină frunza, trunchiurile gem
Noaptea vine cu umbre de crengi

E foarte târziu, de tot întuneric
Luna aștește în ținutul tăcerii

Alinare

E noapte-n lume
În gară trenuri oboseite
Dinspre coline vânturi
bat bolnave
Cîmpia doarme
sprijinită-n palme
ca un copil
în somnul lui uitat
Luna cutreieră marea
lasă la mal nostalgii
Noaptea își alină
cuibul între spini

Toamna-mi ruginește fața

Toamna-mi ruginește fața
a pierit pe veci verdeața
verii care a trecut
pășesc doar prin ruine sumbre
tăcerea se agață de crengi nevăzute
surîsul veșted mi se așează pe buze
clopotul clipei îmi bate la umăr
merg într-una fără popas
coborînd peste galbene șoapte
pământul îmi înghite pașii
de parc-ar fi semințe
ploaia-mi cade orizontal pe frunte
mi se așează o ceață greoaie pe ochi

Floarea de ger

Ninge calm cu liniște albă
Cad măgelele din ochiul iernii
Pădurea se-arginteză ca-n povești
Vântul îmi leagănă perdelele și visul
Floare de ger strălucește în fereastră
În liniștea care se lasă
Plopii își scutură frunzișul

Copilărie

Îmi aduc aminte de pâinea
Frământată de bunica
Povestirile ei îmi alintau somnul
Îmi lustruia amfora mea cu vise
În grabă îmi retușa zîmbetul pe buze
Era liniște și îngerii aveau ochii senini

Amintiri din copilărie

Mama de multe ori îmi spunea:

Fata mea,

Mai lasă cartea aceea că te vei beteji !

Nu vezi cât ești de slabă ?

Și-ți strîci ochii citind ziua și noaptea !

Eu noaptea vorbeam cu prietenii mei din povești

Pe care-i cunoșteam atît de bine

Mamă

Mamă,
ai plecat spre țarmuri depărtate
pornind să te caut
am întâlnit marea
răscolită de gânduri pustii
m-am întrebat
încotro îmi voi îndrepta ochii, și cui?

Mamă,
în ochi îmi zac două
lacrimi încrustate
te plîng în ritmul unui vers
și versul meu
l-a duce poate vreun cântăreț
pînă la Tine

Mamă,
aud cum te duci
pe drumuri străine
ochiul tău singuratic
e singura mea oglindă

Mamă,
plîng că nu te poci atinge
făți cruce și întoarce-te napoi
vino acasă și mîngîie-mi sufletul
cum ai făcut-o de o mie și o sută de ori

Înmormântare

Cînd descoperisem
mari resurse de liniște
atunci Mamă
Te-ai stins lin și fără împotrivire
mă uitam cum cad bulgării peste Tine
vîntul legăna crucea de lemn
pe care scria că Te-ai dus
la cincizeci și opt de ani
neîmpliniți
în urma Ta a rămas
un gol nesfîrșit și
o durere amară

Mama stă pe prisma amintirii mele

Mă-ntorc acasă și-i prima dată,
Cînd mama nu mai iese-n prag
A murit și copilăria mea
Stau aici, în această navă,
Numită casă părintească,
În această navă cosmică
Am fost copil
Fragul făcea
Fragi cu miez de aur
Mama stă pe prisma amintirii mele
Și mă așteaptă să sosesc din zare
Mereu m-a așteptat să mă întorc
Mamă, te-ai dus acolo-n nicăieri,
Doar pe buze-ți mîngîi sfîntul nume

X
X
X X X X
X
X

Mamă,
E toamnă, e frig și ploaie
Și nimeni nu te-a apărat de moarte
Mă despart în gândul meu de tine
Privirea ta se stinge-n mine
Lacrima soarelui
Îți stropește mormântul
Merg înainte pe drum
Cu amintirea traumatică
A unei mame moartă

Te duci

Te duci, de-acuma,
mamă și ne lași,
dar te-om păstra
în suflet totdeauna,
cât vom trăi tu five-i
cu noi una,
vei respira, de-a pururi,
în urmași

Vis

Am visat pe mama...
azi noapte am visat că-i era frig
și-am vrut să strig să ia ceva pe ea
dar n-am putut s-o strig
moartea lăsa urme pe zăpadă
privighetoarea de noapte
arunca țipete jalnice
în urechi îmi țiuia
un dangăt tot mai funebru
o lacrimă de gheață
îmi curgea prin sânge
dimineața lumina mîngîia
chipul mamei de pe fotografia
din perete

Lumea de apoi...

Te-ai dus mamă în nemurire
Acolo-n zarea fără de sfârșit
Ne este dor de tine, mamă
La toți copiii tăi, la toți,
Le este dor și la nepoți
Iar tu ești tot mai depărtată
Pe cât de-aproape ești în dor
Prea ne doare exilul tău
Din lumea de apoi...

Mama mă strânge la piept

Mă strânge la piept
îmi pipăie rănile
Mama pleacă apoi
în toiul nopții...
ia pe umerii ei
jumătate din
suspînul meu
jumătate din
rănile mele

Ne ducem toți ca o poveste

Mă uit la mama și mă doare
Secunda care galopează
Mă uit la mama și-nțeleg
Că timpul nu mai are clipe
Se duce mama-n cosmic grind
Acolo unde bunica este
Ne ducem toți ca o poveste
Sîntem cu toți doar un colind

Orfană-n lume

Rămîne mama încă și încă nepereche
Și-i spun să aibă țărîna-n veci ușoară
Drumul iarăși mă duce-n cimitir
Un dor nebun, ades, m-apucă
Nu pot să cred că sînt orfană-n lume
Din mama nu mai am decît un nume

Pași

Peste pașii bunicilor mei
a crescut iarba
Pașii părinților mei
se pierd încet încet și ei -,
Poate mâine deja
n-o să-mi mai recunosc
nici propria urmă -,

Noi mai visăm părinții noaptea,
Ne-or mai visa copiii după ?

Ochiul tragic

În nopțile de nedormire
cu bruma disperării-n suflet
mă oglindesc în ochiul tragic
mă năpădesc neliniștile
buzele-mi sînt fluturi în delir
cît am citit despre moarte
ca să pot trăi...

Zîmbetul unui copil

Sîntem atît
de-ndepărtați
și totuși împlețiți
în moarte
vom răsări
în bob de grâu
în macii răsfațați
de soare
prin zîmbetul
unui copil
ne vom mai
recunoaște oare ?

Infinit

Viața și moartea
se privesc în ochi
Eu privesc prin
fereastra spartă
Înclinând privirea
acolo sus
spre infinit

Încolțește în mine cuvântul blînd

E o vară rece și tinerețea mea a plecat
Citesc din ultimul meu autor preferat

Încolțește în mine cuvântul blînd
Și așa trec anii, rînd pe rînd

Mereu merg spre-o insulă pustie...
Cu ochii plini de tristețe și regrete

Anii trec ușor

Ajung să mă gândesc ce se va
alege din mine, ce-mi rămîne în urmă ?
Anii trec mai ușor decît ne închipuim,
îi căutăm în sertar și brusc nu-i mai găsim
Mileniul pîrîie
unde să-mi ascund ultima
șoaptă personală
cu-i să-i încredințez
ultima bucată din mine ?
Tic-tac îmi sună ceasul
măsurîndu-mi viața-nclipe

Nisipul anilor

În așteptarea veacului ce vine
desenez pe nisipul anilor
visînd la ziua nașterii mele
viața-mi alunecă printre degete
stau plecată peste marginea clipei
îmbrac veștmintele de
duminică a copilăriei

Sfârșit

Pe fundul ondulat al Mării
Îți las moștenire imaginele mele
Cerul își închide ochiul însîngerat
În față-i amurgul, în spate noaptea
Lumea întregă își pregătește sfârșitul
În atelierele morții se fac inventarele
Tăcerea secunde se îngreunează
Pe masa tăcerii un singur pahar
Icoana de lacrimi primește tămîia
Cuvintele de ceară se topesc pe gură
Clopotul clipei bate în umăr
Liber vrea sufletul să zboare

T
r
e
c
e
r
e
m
e
a
p
e
a
i
c
i
Ș
i
p
r
a
f
ș
i
p
u
l
b
e
r
e
p
e
n
t
r
u
c
e
i
m
u
l
ț
i

Va rămîne lacrimă pentru doar cîțiva

Magamba fordulva beszélek veletek

Engem is nyomnak már az évek
Keresek magamnak nyugodt menedéket
Hogy merre megyek, nem nagyon tudom
Változó bánat az arcomon

Magamba fordulva beszélek veletek
Egyhangúan hull minden évem a feledésbe
Időm lezúdul gyorsuló iramban
Az emlékek burjánzanak, s nincs helye a szónak

Magány

Ébred a szóban a csend
Kopott a szív és a világ
Minden múlt időben van már
Nincs mit mondanom,
A szavak várhatnak
Nincs mit mondanom,
Ezek néma fájdalmak

Reggel

álmosan csörög a vekker
az asztalon ronggyá olvasott
verseskötet és szemüveg
a párnán arcom lenyomata
méreg-keserű gondolatok
kavarognak koponyámban
szememben melankólia
rak fészket
fülembé zárok
minden sóhajt
fáradt pillantásom előtt
fénylő képek elsuhannak

Többet kérdezek

Ma már
Kevesebbet mondok,
Többet kérdezek.
Keveset is rontok,
S előre fékezek
Magamon
Ha lépek.

Elégedetlenség

ez így nem elég
mondja a vers szemrehányóan
magamat kutatom
mindabban ami van
elvégzett teendőim
mégsem simulnak táskámban
túl sok túl sok
a hiányzó láncszem...

Gyomorjelzés

nem tudom
mi a tisztesség,
mostanában újra
a gyomrom jelzi,
ahogyan már
korábban is
föl – le,
föl – le,
szakadatlan
hullámozásával

Elviselhetetlen

egy visszafoglalt
pillanat mit ér
ne kérdezd
barátkoztam,
szerettem,
s most tudom,
hogy némely
barátság
elviselhetetlen

Érzés

Álmaimat elálmodoztam
Vágyaimat elvágakoztam
Barátságom elbarátkoztam
Mielőtt közéték mennék,
Megigazítom érzéseimet

X X X

Te felém, feléd én - - - ember
ennél többet mer - e ?
szív, lélek tartsál még ki
ezen az útszakaszon
legyen mindig szem előtt
a szív földrajzi térképe

Álmaim túlpartján

szemem fázik

álomba szökik szemhéjam
nem készültem fel erre a korra,
erre a korra
csak remélek, csöndesen
és türelmesen
remélem, hogy egyszer
vége lesz e kornak
remélem, hogy egyszer
majd megértenek
csak ne ébredjek fel míg
nem látom álmaim
tulsó partját

A sorsnak szembeszegülve

Nézek a múltba réveteg
Kihalt nyelv nyomain lépkedek

A megtett, kanyargós utam kényszerít előre
Keserű daccal, a sorsnak szembeszegülve

Káprázat, káprázat csak ami van

Kínlódom, hallgatom vérem folyását
Káprázat, káprázat csak ami van
Jön év az évre, ránc a ráncra
Az élet szép lassan tovaszál
Gyűlnek, sokasodnak az
Elhallgatott szavak
Az emlékek hintaszékben
Ringatóznak

Szívem botlik sóhajtól fulladozva

Szemem látomásokba réved
Idegen vagyok önmagamnak
Az este rátelepszik kezem fejére
Szívem botlik sóhajtól fulladozva

Ketten vagyunk, én és a világ
Csak a dac tartja bennem a lelket
Letörölték arcomról a hovatartozást
Ismeretlen utak kresztáblái igazítanak a végtelenbe

Sorsom kispadján ülve

Természetes állapotom a kimerültség
s most sorsom kispadján ülve
azon töprengék, hogy
holnap ismét ballagok a rendelőbe,
számtalan kivizsgálásra
testemben a fájdalmak lüktető tébolya
botorkálok az aggodalmak
kerítéslécei mögött
szótlanság fojtogat, csend feszít
erőt vesz rajtam a rosszkedv
óránként fél centit apad a remény
kitágult pupillák tükrében
megnézem magam
elfogadom az elfogadhatatlant

Negyvenen túl

Az ember így negyvenen túl már belátja
erénye talán nincs is, csupán hibája

S egyedül van, mint egy sarki jéghegy
többé nem lesz szállása új szenvedélynek

Fénytelen robotként mozdul benne az idő
szíve ritmusa is mily elnyűtt, meggyötört

Zsibbadt erek útjain ered meg a vér
aszalt szerelem tántorog a lét peremén

A megíratlan lap előtt

Nagy sebességgel húznak el
alólam az évek, a tavaszok és a nyarak
egyre az ismeretlent keresve
az örökké igazságot
ha tudnám, hol a vég, a kezdet
megfordítanám a homokórát
a megíratlan lap előtt
tudathasadásos század
küszöbén botlok
legdrágább titkaimat
olvashatatlan betűkkel írom

?!?!

Búzaként
növök a
világba
Ki tudja
kenyérre
érek – e ?
A szomorú fűz
világgá
kiáltja
sorsomat

Tekintetem koromat keresi

Ráncok, homlokom gondolatjelei ---

képek válnak le agyamról
foltokban mint falról a mész
ereimben vér helyett
csönd-cseppek csörgedeznek
tekintetem koromat keresi
arcok után kutat,
melyeket itt felejtett az idő

Bánatok és derűk folyton üzennek

Neonok között feljött a Hold
Bazsalikom illatáról álmodozom

Lassú ősz lüktet minden ízemben
Bánatok és derűk üzennek

Futok tűnő égi fények után
Bolyongok az álmok partján

Mindig félúton mindig közben
Mint jégbefagyott víztükörben

Új burokba bújt a lelkem

Jóleső félhomályban pihengetek
az élet szép lassan tovaszál
révetegen hallgatom vérem folyását
új burokba bújt a lelkem

Az emlékek hintaszékében ringatózok
fáradtan álomba szökik szemhéjam
az éjszaka minden vitorlája kibontva
elém lehullanak a lakatlan csillagok

Őszi séta

megfáradt fák alatt,
sétálgatok az őszben
ki nem mondott szavak
visszhangja kísér
szabadjára engedem
gondolataimat
fojtogat a
torkomba akadt szó
érezem szívem akadozó
lassuló dobogását
megszököm a
szavak gyűrűjéből
és jönnek
lehajtott fővel a hétköznapiak

*

* *

eme fordított világban
önmagammal bújócskázom
egyszerre két végtelenhez nyúlok
egyre halkulók a lépteim
CSAK ÁRNY VAGYOK
világ vagy másvilág ez ?

Hosszú az út lélektől lélekig

Fátyolos szemmel az ég felé fordulva
az emlékek hintaszékében ringatózóm
s lesem a nap végső visszfényét
szemembe gyűjtöm a távoli csillag sugarait
csöndben és tűnődve figyelem
mily hosszú az út lélektől-lélekig

Most a szívre hárítják a terhet

Jövőt sehol, csak múltat látok
Szélfúttá zászlók, mosolyok, fogadkozások

A könnybe borult világ hamusírjába túr
A szorongás folyója az óceánba fúl

Az élet is hullámszik mint a tenger
Most a szívre hárítják a terhet

Végtelen álmatlanság vette kezdetét
Koravén faleveleket sodor a szél

Számban két nyelv feszül egymásnak a szóért

Némán állok az álmos csöndben

Az idő elvérzik a lassú szívverésben

Szorong a lélek a test kényszerzubbonyában

A könnyek elöntik a látomásokat

Fonnyad az emlék, elhullanak a virágok

Fáradt vagyok, a hitem is rég elhagyott

Hányódom mint száradó, barnuló levél

Számban két nyelv feszül egymásnak a szóért

Kisfiamnak

Mint mozdony után szürke füstgomoly
úgy leng utánad lelkem melege
múlhatnak évek s újra évek
amíg vagyok, amíg élek
mindig utánad leng e lélek

Édes fiam, benned hiszek
vidd tovább az életem

Édesanyámnak

Mindaz,
amit örököl
hagytál,
itt folyik
ereimben,
érzékeimmel
viszem tovább
tovább gyűrűzik
bennem a mosolyod is

Egyengetem az emlékek útját

itt állok tegnap és holnap között
egyengetem az emlékek útját
szemembe gyűjtöm a távoli csillag
remegő sugarát
újra és újra
hazaálmodom magam
szüleim és testvéreim
nevét suttogom
végtelen utak
kacsaringóznak velem
mielőtt végkép
eltűnők a
lakatlan időben

Bolyongó verssorok

Az évek elefántcsonttornyából

gyerekkoromat szomorúsággal felidézem
Emlékeimben bebalzsamozom
szüleimet és örökké velem maradnak
Jönnek bolyongó verssorok
valamikori életemből
Ülök egyedül, hallgatom
foszlányát egy-egy régi dalnak
De már nem is tudom, vajon
szomorítanak vagy vigasztalnak ?

Fogyatkoznak a régi társak

Elakadt sorok, társtalan rímek
Hová jutottam ? És ki jött velem ?

Térdig kopott a lábam
Fogyatkoznak a régi társak

Pillantunk kérdőn önnön lépteinkre
A homlokunkon lóg életünk térképe

Milyen furcsán nézünk egymásra
Beburkolózva csöndbe, némaságba

A magunk útját járjuk

**A magunk útját járjuk
Szétszédünk külön-külön
Maroknyi embert morzsol a világ
Feladjuk, mit több száz éven védtük
Szabadon csapongunk
És simogatjuk emlékeinket**

Párhuzamos büszkeségünk befelé sikolt

Eltévedten, tétovázva járunk

úttól-úttig, középutat keresve
s így loholunk el egymás mellett
párhuzamos büszkeségünk befelé sikolt
gyűlnek, sokasodnak az elhallgatott szavak
van annyi arcunk ahányan csak ránk néznek
azt hiszem mélyen hallgatnunk
kéne már mert a szavak ezentúl
csak elválasztanak

? ? ?

és kevés a szó, a tett, a minden
hová tűnt lelkünk szép reménye ?
mondjátok, hol van, hova lett
parázsló szemünk tiszta fénye ?

A líra alig hallhatóan cincog

Pulzusomban akadt az óra
a líra alig hallhatóan cincog
versek foszlányai hullanak
akár a szakadó hó
a szavak alján hazugság zörög
a nyitott szem előtt
köddé foszlik a látvány
rothad a vers
a papírok tartományán
tört ritmus alatt
görnyed a szó

A papír hallgat

A szürreális
magasságból
minden közel
és minden távol

A papír hallgat
beszél a hosszú sor
egyformává vált
minden mosoly

Nihil

évszakok sárhányója

közé szorultam

önmagamba fordulok

sivár világot találok

homokot, pusztaságot, sivatagot

értelmetlen dolgok

s furcsa képzetek

tova tűnő ábrándok

csalfa remények

• • •

... hangtalan kép ---
--- képtelen hang ...
... fagyálló mosoly ---
--- skizofrén óraketyegés ...
... éberségébe kapaszkodó ---
--- i d e g z e t ...
... kleptomániás kezek ---
--- sörbe bambuló ...
... migrénes tekintetek ---
--- lélekamputálás ...
... . ---
--- . ...
... . ---

A világ ma pengeélen áll

és lesz amikor nem tud kérdezni a kérdés
a szavak közt bizonytalan a csend
égen és földön összetört a rend
az élet kétszínű, akár a sakktábla
a világ ma pengeélen áll
kettős szorításban
az elnyújtott kiáltás

Szomorú lépések

Fásult lomha csend

a tájakon megfakult festék
az arcokon hervadt indulatok
a nyelveken tilalmas szavak
fáradt, szomorú lépések
csoszognak az ezredvégen

Kicsíráznak a titkos gondolatok

Útőéréként lüktet a reggel

Hajamban harmatcsepp csillog

Meztelen fények villognak a tükörben

Kicsíráznak a titkos gondolatok

Szárnyra kelnek a selymes szavak

Száll a tavasz, bomlik a rügy

Oszlik a köd puha fátyla

Szimfóniát költ a rigófütty

Ezredváltó tavasz

Tavaszi-istennőhöz
rebegünk bús imát,
hogy eltüntesse
a tél kezenyomát
Isszuk a fényt szomjas,
csodaváró szemmel
Ezredet váltva,
jövönket mímelve

A tavaszok késnek

A levelek reszketve
földet érnek
A tavaszok késnek
egyre késnek
Pislákol a
a halovány ég
túlvilági kékje

Főfoglalkozású esőnéző lettem

Nyarat temet a ősz
és én főfoglalkozású
esőnéző lettem
mint véres könny csurog le
az elsárgult levél a fákról
kupolás-fehér gomolyfelhők
ezüst ködök keringenek
a nap végső visszfényét
lesem én

Félénken lépked az ősz

Homályos szemmel, kínoktól gyötörten
Álmos völgyek mélyén elterül az este

A rét avarán lépked félénken az ősz
Terebélyesedik a csontágakon daloló parányi csönd

S csillagfényben ezüstös a tenger habja
Pislákolva oszlik már az éjnek árnya

A felkelő nap bearanyozza a reggelt
Ragyogón csillog a távoli vízesés permet függönye

Téli este

A hold hideg fényben ragyog
lúdbőrzik medrében a folyó
az égbolt holt magányba dermedt
acél szikrázik a hópelyheken

A lombokat rongyosra rázza a szél
saját jegén csúszik el a tél
a tájakon kegyetlen köd ül
szobámban az este lassan szétterül

Tekintet

Amire
nem lel
szót a
nyelv
Mit el
nem mond
egy mozdulat
Azt
mind
kimondja
egy tekintet !

Álmodozás

van úgy az ember,
hogy álmodozni vágyik,
mégsem jut messzebb:
csak a valóságig

Kihunyó század

Hova vezet
a fel-fellobbanó
és kihunyó század,
hova sodor bennünket
kiszolgáltatottan
miközben azt hisszük,
urai vagyunk
a helyzetnek

Ezredvég, mire vagy büszke ?

Ezredvég, mire vagy büszke ?
házalóvá lett a nyomor
az öregek befelé néznek.,
hogy semmit se lássanak
züllött és gőgös a világ
kékre dermedt ajkakon
bús sóhaj száll a ködbe
beesett szemek gödreiben
remegve fölcsillan a könny

Reménytelenség

A távolban semmi célpont

Lábnyomom a kezdet és a vég

Ím a gyászunk ezredvégi

Üvöltöd, hogy nincs remény

Mit hozol ránk új évezred ?

Hangom remeg, úgy kérdezlek
mit hozol ránk, új évezred ?

Tavaszt álmodok, igazít
s ropognak a fák csontjai

A század, a század elmasírozik
és vele megy bizony az ezred is

Jön év az évre, ránc a ráncra
mondd XX. század mi marad utánad ?

Bizonytalanság

Újabban minden átrendeződik
az emlékezet is kezd furcsán szelektálni
szavak szótagokká hullottak szét
ismétlődnek a miértek
s megváltozik az érték
Mit tehet a költő
egy kiszámíthatatlan
ezredévnék legelején,
hisz végét járja minden,
amiért érdemes volt verset írni !

CUPRINS

Nu pot pleca și nu pot să rămân.....	
Singură.....	
În jur totu-i pustiu și sălbatic.....	
Stau liberă ca o pasăre în cer.....	
Monolog.....	
Cam atît.....	
Pașii mi-s mai gînditori.....	
***.....	
Îmi întorc fața spre crucea tăcerii.....	
Drum prea puțin umblat.....	
Nostalgia fericirii.....	
Rătăcire.....	
Adevăr căutat.....	
Mă repet.....	
Castel al absolutului.....	
Rătăcesc printre cuvinte.....	
Cunună de tristețe.....	
La patruzeci de ani.....	
Aleea Tristeții.....	
Drum pustiu.....	
Arborii vorbesc în urma mea.....	
Am obosit.....	
Lipsă de identitate.....	
Luptă inegală.....	
Cuvintele să nu le risipim în zadar.....	
Rătăciți ne apropiem.....	
Trecem orbi pe lîngă semeni.....	
E atît de tîrziu între noi.....	
Sentiment.....	
Sisif.....	
Eclipsă.....	
Supermarket al cuvintelor.....	
Expoziție suprarealistă.....	
Privirea-i cochetă.....	
Vîntul fluieră-n pustiu.....	
Plictisiți ne uităm în gol.....	
Uimire.....	
Vîrtej.....	
11 septembrie 2001.....	
Disperare de secol.....	
Nimic nu e cert.....	

Căutare.....
Donatori de sânge.....
În așteptarea secolului XXI.....
Vîrstă rotundă.....
Ziua de naștere.....
Galaxii călătoare.....
Noapte senină.....
Poala primăverii.....
Rîuri de vară lină.....
Toamnă.....
Toamnă lichidă.....
Sosește toamna cu disperări de galben.....
Nocturnă.....
Alinare.....
Toamna-mi ruginește fața.....
Floarea de ger.....
Copilărie.....
Amintiri din copilărie.....
Mamă.....
Înmormîntare.....
Mama stă pe prisma amintirii mele.....
XXXXXX.....
Te duci.....
Vis.....
Lumea de apoi.....
Mama mă strînge la piept.....
Ne ducem toți ca o poveste.....
Orfană-n lume.....
Pași.....
Ochiul tragic.....
Zîmbetul unui copil.....
Infinit.....
Încolțește în mine cuvîntul blînd.....
Anii trec ușor.....
Nisipul anilor.....
Sfîrșit.....
Trecerea mea pe aici.....

TARTALOM

Magamba fordulva beszélek veletek.....	
Magány.....	
Reggel.....	
Többet kérdezek.....	
Elégedetlenség.....	
Gyomorjelzés.....	
Elviselhetetlen.....	
Érzés.....	
XXX.....	
Álmaim túlpartján.....	
A sorsnak szembeszegülve.....	
Káprázat, káprázat csak ami van.....	
Szívem botlik sóhajtól botladozva.....	
Sorsom kispadján ülve.....	
Negyvenen túl.....	
A megíratlan lap előtt.....	
? ! ? !.....	
Tekintetem koromat keresi.....	
Bánatok és derűk folyton üzennek.....	
Új burokba bújt a lelke.....	
Őszi séta.....	
***.....	
Hosszú az út lélektől lélekig.....	
Most a szívre hárítják a terhet.....	
Számokban két nyelv feszül egymásnak a szóért.....	
Kisfiának.....	
Édesanyámnak.....	
Egyengetem az emlékek útját.....	
Bolyongó verssorok.....	
Fogyatkoznak a régi társak.....	
A magunk útját járjuk.....	
Párhuzamos büszkeségünk befelé sikolt.....	
? ? ?.....	
A líra alig hallhatóan cincog.....	
A papír hallgat.....	
Nihil.....	
• • •.....	
A világ ma pengeélen áll.....	
Szomorú lépések.....	
Kicsíráznak a titkos gondolatok.....	
Ezredváltó tavasz.....	

A tavaszok késnek.....
Főfoglalkozású esőnéző lettem.....
Félénken lépked az ősz.....
Téli este.....
Tekintet.....
Álmodozás.....
Kihunyó század.....
Ezredvég, mire vagy büszke ?.....
Reménytelenség.....
Mit hozol ránk új évezred ?.....
Bizonytalanság.....

A Magyarországi Román Kutatók és Alkotók Közösségének kiadványa

A kötet 500 példányban, A/5 formátumban

..... ív terjedelemben készült

Műszaki szerkesztő: Kovács Sándor

Nyomtatás: Mozi Nyomda Bt., Békéscsaba

***Felelős vezető:* Garai György**